

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320202723
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320202723.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v právnej veci žalobcov: 1) H. X., nar. XX.X.XXXX, bytom V., V. 1, 2) T. X., nar. X.X.XXXX, bytom V. 1, V., zast. JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou proti žalovanému T. C., nar. X.XX.XXXX, bytom R., o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 30.06.2021 č.k. 10C 1/2020-428, takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti a v časti úroku z omeškania zamietol tak, že v jeho vyhovujúcom výroku žalobu zamietla.

Žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Priznáva Slovenskej republike nárok na náhradu trov svedočného proti žalobcom v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcom v prvom a druhom rade sumu 6 638,78 eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti a v časti úroku z omeškania súd žalobu žalobcov zamietla.

III. Priznáva žalobcom v prvom a druhom rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 33,32%.

IV. Priznáva Slovenskej republike nárok na náhradu svedočného proti žalobcom v prvom a druhom rade v rozsahu 33,34% a proti žalovanému v rozsahu 66,66%.

V. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia v 1. a 2. rade (ďalej len žalobcovia) sa svojou žalobou domáhali, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu sumy 252.200,- Sk (8 371,51 eur) s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od doručenia žaloby súdom do zaplatenia a aby uhradil žalobcom trov konania.

3. Vo svojej žalobe žalobcovia uviedli, že žalobca v 1. rade bol vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX katastrálneho územia V. a to parcely č. S. XXXX zastavaná plocha o výmere 552 m² a rodinného domu číslo súpisné XXXX postaveného na parcele CKN XXXX. Kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 30.01.2007 previedol žalobca v 1. rade hore uvedené nehnuteľnosti na kupujúcich a to Ing. Y. L., jeho manželku H. L. rodenú W., Mgr. H. P. a na jeho manželku Mgr. I. P. rod. S., pričom kúpna cena bola dohodnutá vo výške 3.000.000,- Sk a kupujúci ju mali vyplatiť v dvoch splátkach. Dňa 30.08.2007 kupujúci Ing. Y. L., ktorý jednal aj za ostatných kupujúcich so žalobcom v 1. rade o podmienkach kúpnej zmluvy, vyplatil zvyšok kúpnej ceny vo výške 1.979.829,- Sk, čo žalobca v 1. rade potvrdil písomným čestným prehlásením, v ktorom zároveň požiadal menovaného kupujúceho o poskytnutie časového priestoru na vysťahovanie a to zhruba dvoch mesiacov a tak isto o finančné vyrovnanie prístavby a garáže v hodnote 300.000,- Sk. Na znak súhlasu Ing. Y. L. toto čestné prehlásenie podpísal. Dňa 24.9.2007 obdržal žalobca v 1. rade list zo dňa 21.9.2007 od žalovaného, ktorým ho vyzýva na vypratanie priestorov. Z listu vlastníctva č. XXXX sa žalobcovia dozvedeli, že vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú evidované na tomto liste vlastníctva je žalovaný. Preto sa žalobca v 1. rade listom zo dňa 27.09.2007 pokúsil o zrušenie kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 30.01.2007, pričom tento list poslal na vedomie aj žalovanému. Žalovaný súhlasil, že prevedie nehnuteľnosti späť na žalobcu v 1. rade, avšak za kúpnu cenu 3.428.800,- Sk pretože s prevodom mal údajne náklady vo výške 428.800,- Sk. Ešte 29.10.2007 sa žalobca v 1. rade a žalovaný stretli za účelom vyriešenia problému, avšak bezvýsledne.

Žalovaný nečakane bez toho, aby žalobcov upozornil a aby mal na to relevantné rozhodnutie oprávneného orgánu dňa 03.11.2007 zhruba o 10,00 hod. nezákonným a hrubým spôsobom vnikol na pozemok CKN č. XXXX a do domu č. súp. XXXX za asistencie SBS a zamestnancov sťahovacej služby. Do dvora sa dostal odstránením zámky na bránke a tak isto sa dostal k domu, kde bola doma iba dcéra Z., ktorá hneď telefonicky kontaktovala žalobcu v 1. rade, ktorý v tom čase bol spolu s manželkou a švagrom v obci G. W.. V priebehu polhodiny však prišiel domov žalobca v 1. rade, pričom vo dvore sa nachádzalo sťahovacie auto, rozložené kartónové krabice. Boli tam členovia SBS, sťahovací ako aj žalovaný. Po neúspešnom pokuse o zrušenie vysťahovania, vysvetľovania za prítomnosti Ing. Y. L. mu poskytol žalovaný jednu hodinu na to, aby išiel pre manželku, ktorá ostala v G. W. a aby mu pomohla táto so sťahovaním a balením osobných vecí a cenností, aby sa tým zamedzilo neprimeranému poškodeniu týchto vecí. O 19,00 hod. zavolať žalobca v 1. rade linku 158, pretože na predchádzajúce výzvy voči žalovanému, aby predložil listinu, na základe ktorej je oprávnený žalobcov vysťahovať žalovaný reagoval tým, že má list vlastníctva, deložáciu ohlásil na polícii a teda je všetko právne vyšetrené. Polícia však nič nevyriešila. Prevoz vecí trval skoro do pol noci. Na 4-krát previezli navrhovatelia, SBS a sťahovacia služba veci do bytu na ul. U. v V. a do G. W.. Spoločník žalovaného všetko kameroval a spisoval sťahované veci. Po skončení vysťahovania, žalovaný rodinný dom uzamkol novým zámkom, zapečatil vchodové dvere, ako aj malú bránku do dvora.

Týmto postupom závažným spôsobom poškodil osobnosť žalobcov a ich rodiny, tým že poškodil ich občiansku česť a ľudskú dôstojnosť a súkromie. Tak isto žalobcovia vyčíslili v tomto návrhu škodu na veciach v celkovej výške 52.000,- Sk, takže žalovaná suma 252.200,- Sk pozostáva zo sumy 52.200,- Sk titulom majetkovej škody a zo sumy 200.000,- Sk titulom nemajetkovej ujmy, pričom v tejto časti žalobca opiera svoj návrh o ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka a odôvodňuje to tým, že nezákonným deložovaním žalobcov bol spôsobený žalobcom a ich deťom ťažký psychický šok, z ktorého sa nemôžu spamätať. V čase keď došlo k deložácii sa jeho dcéra Z. pripravovala na skúšky na vysokej škole a takýmto postupom prežila neprimeraný strach a stres. Postupom žalovaného došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti a občianskej cti žalobcov, ako aj k zásahu do ich súkromia. K násilnému vyprataniu došlo za okolností urážajúcich mená žalobcov a tak isto sa sťažil ich život, pretože žijú aj s deťmi u brata žalobkyne v 2. rade. Žijú pod neustálym stresom, čo sa odráža negatívne na ich psychike, ako aj na psychike ich detí.

4. Spolu so žalobou predložili žalobcovia aj kúpnopredajnú zmluvu o prevode nehnuteľností zo dňa 30.01.2007, čestné prehlásenie H. X., z ktorého vyplýva, že prevzal od Ing. Y. L. sumu 1.979.829,- Sk a tak isto, že požiadal o časový priestor na vysťahovanie sa z domu zhruba na dva mesiace, ako aj finančné prostriedky na vysporiadanie prístavby a garáže v hodnote 300.000,- Sk. Toto čestné prehlásenie bolo podpísané dňa 30.08.2007 tak isto bol predložený geometrický plán č. XXX/XX, výzva na vypratanie priestorov zo dňa 21.09.2007 zo strany žalovaného adresovanú žalobcovi v 1. rade, ďalej zrušenie kúpnopredajnej zmluvy o prevode nehnuteľností adresovanú zo strany žalobcu v 1. rade kupujúcim Ing. Y.ovi L.ovi, H. L.ovej, Mgr. H. P., Mgr. I. P., pričom toto zrušenie je zo dňa 27.09.2007.

5. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 11.03.2008 uviedol, že návrh žalobcov je absolútne nedôvodný, pretože sám žalobca v 1. rade konštatuje vo svojom návrhu hneď v prvej vete, že „bol vlastníkom nehnuteľností“, teda už z predmetného vyjadrenia jasne vyplýva, že žalobca v 1. rade si bol vedomý skutočností, že v tom čase nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľností. Žalobcovia sa vôbec nevyjadrili k titulu, ktorý by ich mal oprávňovať k užívaniu predmetných nehnuteľností. Nepredložili žiadny relevantný titul, aby túto cudziu nehnuteľnosť mohli užívať. Čo sa týka udalostí zo dňa 3.11.2007 tak podľa názoru žalovaného uvedeného dňa došlo výlučne k uplatneniu vlastníckeho práva, ktorého elementárnou zložkou je právo svoju vec držať, svoju vec užívať a ňou disponovať. V žiadnom prípade o týchto udalostiach nemožno hovoriť ako o nezákonnej deložácii. Nato aby nedošlo k poškodeniu práv žalobcov z predmetnej udalosti vyhotovil žalovaný video. Preto navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. Na pojednávaní dňa 10.06.2008 zobral žalobca svoju žalobu čiastočne späť a to v časti uplatnenej náhrady škody vo výške 52.200,- Sk a zároveň žiadal, aby súd pripustil zmenu žaloby, ktorým sa domáha zaplata sumy 300.000,- Sk s 8 % úrokom z omeškania ročne odo dňa doručenia žaloby, t.j. od 15.12.2007 do zaplata a na úhradu trov konania. Na tomto pojednávaní súd pripustil zmenu návrhu v časti petitu tak ako to požadovali žalobcovia. Predmetom konania ostala nemajetková ujma vo výške 300 000.- Sk (9 958,18 eur), úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne od doručenia návrhu do zaplata a trovy konania. Uznesením Okresného súdu V. č. 10C 220/2007 zo dňa 10.06.2008 súd konanie do sumy 52.200,- Sk zastavil.

7. Vo svojej výpovedi žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu uviedli, že žalovaný sa dopustil konania, ktoré opísali v žalobe, pričom žalobcovia v rodinnom dome žili s tým, že im bude umožnené predmetný rodinný dom odkúpiť späť a mali zato, že tam bývajú so súhlasom žalovaného. Ďalej žalobca v 1. rade uviedol, že vystaňovaním zo strany žalovaného utrpeli psychickú ujmu, pretože dňa 3.11.2007 boli násilne vystaňovaní z domu, kde dlhodobo býval od roku 1966 a s manželkou a deťmi od roku 1986. Týmto vystaňovaním sa im zrušil celý doterajší život, pričom pri vystaňovaní bola prítomná aj staršia dcéra Z., ktorá navštevuje vysokú školu a pri tomto vystaňovaní došlo k rozvrtaniu zámokov na bráne a na vchodových dverách z čoho dcéra utrpela šok. Mladšia dcéra navštevovala v tom čase gymnázium a nemohla sa sústrediť na učenie.

8. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalobca v 1. rade odpredal predmetnú nehnuteľnosť dňa 30.01.2007 najprv pánovi L.ovi jeho manželke a ďalším dvom kupujúcim. Dňa 28.2.2007 došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na p. L. a ďalších kupujúcich. 14.09.2007 došlo k prevodu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľnosti na žalovaného, tým vlastne žalobcovia stratili akékoľvek právo užívať predmetnú nehnuteľnosť a žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením žalobcov, že došlo k ich násilnému vystaňovaniu, pretože už od januára 2007 mal žalobca vedomosť o tom, že predmetnú nehnuteľnosť odpredal. V septembri 2007 bol žalovaný vyzvaný na dobrovoľné vystaňovanie, aby teda dobrovoľne tieto priestory vypratá. Od januára 2007 do septembra 2007 mali žalobcovia dostatok času na to, aby sa z predmetnej nehnuteľnosti vystaňovali. K vystaňovaniu žalobcu a jeho rodiny v rodinnom dome došlo maximálne šetrne, o čom bol zhotovený aj videozáznam, dokonca došlo k zapečateniu vchodových dverí, pretože pri prvom vystaňovaní ostali v tomto rodinnom dome ešte nejaké veci patriace žalobcom. Vystaňovanie vykonávalo asi 15 ľudí.

9. K tomuto žalobca v 1. rade uviedol, že medzi ním a žalovaným prebiehali rokovania ohľadom toho, že žalobca túto nehnuteľnosť späť od žalovaného odkúpi, čo sa malo udiť potom, ako by mu žalovaný predložil doklady, ktoré by potvrdzovali jeho náklady spojené s prevodom tejto nehnuteľnosti. Preto vlastne žalobca až do vystaňovania žil v tom, že dôjde k spätnému odkúpeniu predmetnej nehnuteľnosti. Nebola však spísaná žiadna ani len predbežná dohoda o tom, že stranami sporu došlo k dohode ohľadom spätného odkúpenia nehnuteľnosti.

10. Ako svedok bol vypočutý K. X., ktorý uviedol, že žalovaný je jeho kamarátom, takže pomáhal pri vystaňovaní žalobcov z rodinného domu. Asi okolo 8,00 alebo 9,00 hod. ráno presne neurčený termín, ktorý si svedok nepamätal sa dostavili pred rodinný dom žalobcov. Po zazvonení dvere nikto neotvoril, takže sa začal rozvrtávať zámok. Až po začatí tejto činnosti otvorila dvere dcéra p. X.. Po vysvetlení, že čo sa deje, dvere znovu zatvorila. Po rozvrtaní zámokov sa dostali do predmetného rodinného domu a začali sťahovať tieto veci, s tým, že súkromné veci ako šperky a ošatenie si balili žalobcovia p. X., p. X. a ich dve dcéry. Väčšie kusy nábytku sa nakladali na auto a postupne boli odvážané na U. v V., kde mali

žalobcovia byť, alebo do nejakej dediny, kde žila matka p. X., alebo p. X.. Vyst'ahovanie podľa názoru svedka prebehlo úplne v norme. Podľa jeho názoru sa p. X. z rodinného domu vyst'ahovať nechcel, ale k žiadnym fyzickým potýčkam nedošlo, maximálne k nejakým slovným. Tak isto sa vyjadril v tom zmysle, že nemôže povedať, žeby došlo k nejakým hysterickým scénam pri vyst'ahovaní. Vo večerných hodinách prišla aj polícia, avšak po podaní vysvetlenia účastníkov konania sa potom pokračovalo v s'ahovaní.

11. Svedok J. W. uviedol, že so žalovaným je v priateľskom pomere a tak isto pomáhal s'ahovať žalobcov z tohto rodinného domu. V ranných hodinách presne neurčeného dňa sa dostavili pred rodinný dom manželov X.ch. Snažili sa dvere zaklopať a zazvoniť, pričom až neskôr otvorila jedna z dcér. Potom, čo bol zohnaný otec, teda žalobca sa začal vypratávať tento rodinný dom. Vypratávanie sa natáčalo na video. Pri vstupe do rodinného domu bol dom riadne zariadený bez toho, aby bol pripravený na vyst'ahovanie, takže manželia X. si vypratávali jednotlivé skrine. Ukladali si svoje veci a následne on spolu s ďalšími ľuďmi tieto skrine vynášali do auta. Všetky zabalené veci, všetky veci, ktoré sa s'ahovali sa natáčali na video. Podľa názoru svedka, vyst'ahovanie prebehlo úplne kludným spôsobom a zo strany manželov X.ch išlo spravidla len o slovné výmeny názorov. Tak isto svedok potvrdil, že privolaná bola aj polícia. Taktiež svedok potvrdil, že došlo aj na vŕtanie zámku, ale neskôr tieto dvere otvorila dcéra p. X..

12. Rovnaké skutočnosti potvrdil aj svedok Ing. L. V., ktorý sa taktiež zúčastnil vyst'ahovania žalobcov z predmetného rodinného domu. Tak isto uviedol, že sa snažili najprv dostať do rodinného domu tým, že klopali a zvonili. Odporca sa snažil s p. X.m skontaktovať telefonicky. Keďže dvere dobrovoľne nikto neotvoril, došlo k odvŕtaniu zámku a následne sa takto dostali do rodinného domu, ktorý nebol pripravený na s'ahovanie. Po otvorení dverí prišla aj hliadka mestskej polície, avšak po predložení dokladov zo strany odporcu, táto hliadka odišla. Vlastne nechali žalobcov aj s dcérami, aby časť vecí, ktoré boli v skriniach samostatne uložili a vypratali. Vrátili sa asi po hodine a začalo samotné s'ahovanie vecí, ktoré sa nakladali do H. a odviezli sa na sídlisko 1. mája a do nejakej dediny, ktorej názov si svedok nepamätal. Počas vyst'ahovania nedošlo k žiadnemu fyzickému kontaktu medzi žalobcom a pracovníkmi, pretože pri s'ahovaní boli prítomní aj štyria pracovníci SBS-ky. Došlo k nejakej slovnej výmene, kedy znovu bola zavolaná polícia, ale títo taktiež opätovne odišli.

13. Žalobcovia poukázali aj na rozhodnutie Okresného súdu V. č. 5C 134/2008 zo dňa 12.03.2008, predmetom ktorej bolo zaplatenie sumy 1.012,41eur, kde ako účastník na strane žalobcu vystupoval T. C. a ako žalovaný H. X., kde súd návrh zamietol a kde v odôvodnení tohto rozsudku sa uvádza: „ z vykonaného dokazovania vyplýva, že postoj žalovaného k tomu, že dom nevypratá vychádzal z celkovej situácie, do ktorej sa dostal potom, čo odpredal rodinný dom Ing. L.ovi a spol., ktorý mu nezaplatil v dohodnutej lehote plnú kúpnu cenu. Následne sa to riešilo odpredajom tejto nehnuteľnosti žalobcovi, ktorý sa stal jej vlastníkom 14.09.2007 a už 21.9.2007 žalobca doručil výzvu žalovanému na vypratanie a určil mu lehotu do 1.10.2007. Z tohto prehľadu vyplýva, že išlo o veľmi krátku dobu po nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá neoprávňovala žalobcu na takýto postup a na útočnú svojpomoc. Je potrebné uviesť, že skutočnosť, že žalovaný v dome zostával ďalej protiprávne, nie je dôvodom pre postup žalobcu podľa § 6 Občianskeho zákonníka.“ Žalobcovia sa naďalej opierajú o rozhodnutie v konaní 5C 134/2008, v ktorom sa konštatuje, že spôsob a celý priebeh deložácie bol nezákonný. V tomto prípade nešlo o svojpomoc a preto takéto konanie žalovaného mohlo spôsobiť žalobcom psychickú a morálnu ujmu.

14. V konaní bola vypočutá aj svedkyňa H. J.. Avšak táto vo svojej výpovedi uviedla, že viac pozná matku žalobcu, ktorú viac menej navštevovala a keď prišla do predmetného domu, tak žalobcovia už boli vyst'ahovaní. Takže ona nevidela, ako došlo k vyst'ahovaniu.

15. Okresný súd V. rozsudkom č. 10C 220/2007 zo dňa 28.9.2011 žalobu žalobcov v 1. a 2. rade zamietol a zaviazal žalobcov v 1. a 2. rade uhradiť žalovanému trovy konania. Na základe odvolania žalobcov 1. a 2. rade Krajský súd v Prešove uznesením č. 8Co 137/2011 zo dňa 13.9.2012 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zo záverov tohto rozsudku vyplýva, že záver súdu prvého stupňa, či došlo alebo nedošlo konaním žalovaného v žalobe opísaným spôsobom k zásahu do osobnostnej sféry žalobcov, je potrebné v novom rozhodnutí náležite odôvodniť. Samotné konštatovanie, že žiadna taká okolnosť, žeby vyst'ahovanie nejakým spôsobom zasiahlo do osobnostných práv žalobcov preukázaná nebola na riadne odôvodnenie záveru, či došlo alebo nedošlo k zásahu do osobnostnej sféry žalobcov nepostačuje. Až následne nato možno pristúpiť k zisťovaniu dôvodnosti nároku uplatneného žalobcami na priznanie zadostučinenia v peniazoch súdom v zmysle

ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. To predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok t.j. morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a neoprávneným zásahom bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti.

16. Žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu v písomnom vyjadrení zo dňa 6.11.2012 okrem iného uviedli, že nezákonná uchopovacia svojpomoc je hrubým porušením platného práva a ústavných práv dotknutých osôb, ale pre svoju spoločenskú škodlivosť si zaslúži aj jednoznačné spoločenské odsúdenie (rozsudok Najvyššieho súdu SR 2Obo 33/2000). Podľa vyjadrenia žalobcov konanie žalovaného neprípustne prekročilo hranice súkromnej autonómie, ale hrubým spôsobom presiahlo aj ústavne únosnú mieru výkonu súkromného práva. Podľa názoru žalobcov z doteraz vykonaného dokazovania vyplýva, že ich vystaňovanie bolo v rozpore so zákonom, pretože na jeho realizáciu chýba v čase jej uskutočnenia zákonný podklad. Z platnej právnej úpravy vyplýva nedovolenosť uchopovacej a útočnej svojpomoci, pri ktorej nesmú asistovať policajti a napomáhať neprímeraných zásahom do obydľia občanov. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný nemal k svojmu konaniu žiaden zákonný podklad. V právnej štáte je nevyhnutné na takýto postup rozhodnutie súdu. Bol to práve žalovaný, ktorý nepreukázal, žeby takýmto rozhodnutím disponoval v čase kedy došlo k zásahu do ústavne garantovaných práv žalobcov. V zmysle platnej právnej úpravy jediný, kto môže obyvateľa z domu vystaňovať je exekútor, ktorý koná na príkaz súdu. Vlastník domu nie je oprávnený, hoci aj neoprávneného nájomcu vystaňovať bez existencie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorým sa týmto osobám ukladá povinnosť dom vypratať v stanovenej lehote. Ak takéto rozhodnutie absentuje, vlastník domu alebo bytu, alebo nebytového priestoru pristúpi k deložácii, sám sa dopúšťa protiprávneho konania. Nový vlastník nie je v nijakom prípade oprávnený vykonať svojpomocné vypratávanie pôvodných majiteľov bytov alebo domov, ak tieto osoby s tým nesúhlasia a to ani v tom prípade, že sa preukáže listom vlastníctva.

17. Žalobcovia namietajú porušenie článku 8 ods. 1,2 Dohovoru a tak isto na ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky článku 21, podľa ktorého obydľie je nedotknuteľné, nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Iné zásahy do nedotknuteľnosti obydľia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia, alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydľie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy. Žalovaný počas celého obdobia argumentoval tým, že si v danom prípade realizoval iba výkon svojho vlastníckeho práva. V tejto súvislosti žalobcovia poukazujú na ustanovenia článku 20 ods. 3 Ústavy SR, zo znenia ktorého vyplýva, že vlastníctvo zaväzuje, nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránených zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom. Právo na obydľie a právo na majetok sú dve samostatné práva, ktoré síce môžu byť predmetom spoločného uplatnenia, ale aj samostatného poskytovania ochrany a to bez ohľadu na to, že spolu súvisia. V predmetnom spore bola žalovaným žalobcom spôsobená psychická a morálna ujma, bolo jeho konanie v rozpore s dobrými mravmi a predstavovalo neoprávnený zásah. Žalovaný vyzval žalobcov na vypratanie nehnuteľnosti, ale je potrebné uviesť, že v tejto výzve uviedol, že situáciu sa rozhodne riešiť podaním žaloby na súd v rámci ktorého konania sa mohli uvedené vzťahy urovnať. Podľa žalobcov bolo jednoznačne preukázané, že bolo zasiahnuté do ich práv a že išlo o zásah protiprávny a žalovaný konal aj s vedomím jeho neoprávnenosti.

18. V ďalšom konaní súd vypočul ako svedka T.a P., ktorý uviedol, že žalobkyňa je jeho sestrou a žalobca je jeho švagrom, žalovaného nepozná. Vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že obaja manželia boli v ten deň v G. W., pričom doma v rodinnom dome ostala iba dcéra Z., ktorá telefonovala rodičom, že sa niečo deje, že sú tam nejakí ľudia, ktorí vtrhli do domu a že na dvore je F. a že majú prísť, takže prišli do V.ho spolu s ním, videl F. na dvore, ale keďže v tom čase mal svoje problémy, pretože sa rozvádzať tak už si na tieto udalosti veľmi nespomína. Pri nakladaní osobných vecí žalobcov na auto svedok prítomný nebol. Po tom, čo ich priviezol do domu, tak vlastne odišiel, ale poobede sa ho pýtali, či nejaké veci nemôžu byť odvezené do jeho bytu na ulici U. v V. a niektoré veci boli odvezené do G. W..

19. Svedok L. P. uviedol, že je so žalobcami v priateľskom pomere a pána X. pozná už 28 rokov. Pozná ho ako poctivého človeka. Pri predmetnom vystaňovaní nebol prítomný, ale vedel od neho, že chce predať rodinný dom, ako aj o tom, že z rodinného domu bol násilne vystaňovaný. Neskoršie si vypočul

aj rozhovor v reštaurácii V., kde pri vedľajšom stole sa jemu neznáme osoby rozprávali o tom, že chcel s týmto rodinným domom kšeftovať a že išlo o podvod.

20. Svedok Y. R. pozná žalobcov, je s nimi v priateľskom pomere, teda so žalobcom H. om X. m. Pri vysťahovaní nebol, ale od známych počul, že vraj žalobca robí kšefty s domom a že ho predal a že ho aj z rodinného domu vysťahovali. Bližšie okolnosti ohľadom vysťahovania žalobcov svedok uviesť nevedel. Uviedol, že žalobcu pozná ako poctivého a čestného človeka.

21. Bola vypočutá aj svedkyňa H. X. a to dcéra žalobcov, pričom žalovaného vníma ako podnikateľa, ktorý ako prvý v V. mal internetovú kaviareň, kde si chodili tlačiť rôzne veci zo školy. V tom čase, keď sa začalo vysťahovanie z rodinného domu, nebola doma, ale na zavolanie sestry prišla asi do polhodiny, pretože jej sestra volala, že nejaký chlapi vznikli dovnútra. V tom čase rodičia boli práve v G. W. a keďže mama pracovala v nábytku, tak sa jej ponúkla, že namiesto nej uprace v predajni na ulici T., preto nebola doma. Počas toho čo telefonovala so sestrou a keď prišla domov tak už bol nábytok z chodby vyneseny a naložený na auto. Chcela sa dostať dnu, pričom pán C. vedel, že je dcéra žalobcov, následne nato však v priebehu 15 - 20 minút prišli rodičia a začali túto situáciu riešiť. Do rodinného domu sa dostala cez vchodové dvere, ktoré boli vyvŕtané. Bola prítomná počas celého vysťahovania rodinného domu, pričom jej otec sa snažil situáciu vyriešiť s pánom C., ktorý tam mal pracovníkov SBS-ky. Potom si však svoje osobné veci balili do krabíc a vysťahovali ich kamaráti pána C.. Títo kamaráti nakladali do auta dosť nešetrným spôsobom, bez ohľadu nato, žeby mohlo dôjsť k poškodeniu týchto vecí. Časť vecí sa odviezla ku krstnému T.ovi P. na sídlisko 1. mája, kde doposiaľ aj bývajú a ďalšie veci sa odviezli k babke do G. L.. V tom čase bola študentkou 1. ročníka gymnázia, na základnú školu chodila v blízkosti rodinného domu, takže cez cestu všetci dookola ich poznali a určite žiaden zo susedov nevedel o tom, že sa dom predal a že by sme sa plánovali sťahovať, takže sa prišli pozrieť kvôli obyčajnej ľudskej zvedavosti. Počas štúdia často chodievala aj na svoju bývalú základnú školu, za spolužiakmi, ktorí ju tak isto poznali, pretože otec mal vedľa domu aj potraviny, takže všetci sa jej potom vypytovali, že či plánovali predaj rodinný dom a kde momentálne vlastne bývajú. Po vypratání tohto rodinného domu otázku bývania riešili spolu všetci štyria, teda ona so sestrou a rodičia. Chceli si kúpiť niekde v okolí byt, pretože boli zvyknutí na centrum mesta, ale nemali peniaze na kúpu domu, preto bolo potrebné odpredať rodinný dom a vlastne vždy je tam potom lehota na vysťahovanie z domu. V súčasnosti bývajú rodičia u krstného na sídlisku Pod U.. Všetky poplatky platia za tento byt. V čase svojej výpovede, svedkyňa študovala v O. a žila v X., kde žila aj jej sestra. Ďalej uviedla, že pri vysťahovaní boli poškodené aj nejaké veci, kde nábytok bol na niektorých miestach oškretý, olupovali sa lišty, na stolíku bola poškodená nožička. Tieto veci neboli riadnym spôsobom vysťahované. Veci, ktoré potrebovala do školy boli ukladané do ich auta a časť nábytku sa aj predala, pretože všetky veci z rodinného domu nebolo možné vtesnať do trojizbového bytu. V čase vysťahovania bola v dome a balila si svoje veci. Svedkyňa uviedla, že má vedomosť o tom, že jej otec predal rodinný dom pánovi L.ovi, ktorého pozná od detstva a že bola dohodnutá určitá lehota na vysťahovanie sa do nového domova a ona nevedela o tom, že dom odkúpil potom pán C..

22. Žalobcovia navrhli výsluch aj ďalších svedkov, avšak na výsluchu svedka Y. N. a L. P. netrvali, ale žiadali vypočuť ďalej dcéru Z. X..

23. Ako svedkyňa bola vypočutá Z. X., dcéra žalobcov, ktorá v čase keď došlo k vyprataniu nehnuteľnosti bola študentkou vysokej školy v X. X. a domov chodievala raz mesačne, takže o situácii ohľadom predaja rodinného domu vedela len z rozprávania svojich rodičov. V predmetný deň bola doma sama, spala a v podstate najprv si myslela, že rodičia sú ešte doma. Zobudila sa na silný buchtot, takže len v pyžame a bez šošoviek prišla k dverám a zistila, že sa odstraňuje zámok na vchodových dverách. Vchodové dvere sa otvorili a viac menej sa snažila tieto dvere zatvoriť, ale za dverami bol pán C. s nejakými mužmi a s kamerou. Taktiež videla, že na dvore sa nachádza H. a tak isto, že sa okolo idúci ľudia zastavovali a zisťovali čo sa deje. V prvom momente sa snažila svedkyňa aby osoba, ktorá to nahrávala, aby kameru vypala. Táto žiadosť však na kamere už nebola. V prvom momente sa opýtala pána C., že na čo prišli. Ten vyrukoval s listom vlastníctva a uviedol, že je vlastníkom tohto domu a že ide do domu. Svedkyňi bolo umožnené, aby zatelefonovala otcovi, ale medzi tým chlapi pána C. začali vypratávať chodbu. Zavolala teda svojim rodičom a snažila sa zatvoriť vchodové dvere, čo jej však nebolo umožnené, čo je vidno aj na natočenom videu. Bolo jej teda odporúčané, aby sa zavrela do haly a tam počkala na otca. Napriek tomu, že žiadala, aby nerobili nič kým otec nepride, došlo k vyprataniu chodby, zrolovaniu koberca, vyprataniu toalety, boli odnesené kvety a zrkadlo, ktoré sa nachádzalo na chodbe. Asi popoludní prišiel otec, na čo vlastne mu pán C. ukázal list ktorý mu bol zaslaný, kde bola aj lehota na vypratanie tejto

nehnutelnosti, pričom otec uviedol, že dohodli sa ináč, že on chcel odstúpiť od tejto zmluvy. Napriek tomuto rozhovoru otca s pánom C. jeho pracovníci naďalej vypratávali predmetný dom. Otec potom odišiel na políciu. Myslel si, že to nejakým spôsobom sa vyrieši, avšak policajti zopakovali len to čo uviedol pán C. a v podstate odišli. Medzitým samozrejme dochádzalo k vypratávaniu domu a dostavili sa aj jej matka a sestra. Nevie uviesť, či pomáhala vôbec s balením nejakých vecí, pretože bola z celej situácie v šoku. Odišla vlastne do svojej izby a myslela si, že situácia sa nejakým spôsobom vyrieši a nie takýmto vypratávaním, ako keby boli nejakí cigáni. Nakoniec však došlo k vyprataniu aj jej izby, ktorá sa nachádzala hore na poschodí. Keďže videla ako zaobchádzajú pracovníci s vecami tak si vlastne svoje veci zbalila sama, aj keď väčšinu oblečenia mala na priváte, keďže bola študentkou vysokej školy. Časť vecí sa odviezla do domu k babke, časť k maminmu bratovi na sídlisko Pod U., kde potom odišli aj s rodičmi a kde rodičia vlastne bývajú doposiaľ. V súčasnosti svedkyňa žije v X., kde má prácu aj prechodný pobyt. Počas školy chodievala k rodičom na sídlisku 1. mája už len zriedkavo. V čase keď došlo k tomuto vyprataniu sa určite chodili pýtať aj susedia, čo sa deje, roznieslo sa to medzi blízkymi susedmi, ale aj do vedľajšej ulice, pretože jej rodičov, ako aj starých rodičov tam všetci žijúci obyvatelia poznali a ona tam žila vlastne od svojho narodenia. Takže určite bezprostrední susedia sledovali čo sa u nich deje a muselo to vyzerať hrozivo, keď po dome pobehovali pracovníci SBS-ky a vynášali veci. Cez sociálnu sieť, ako aj cez telefonáty, aj od spolužiakov základnej školy sa jej známi vlastne pýtali, čo sa stalo. Ešte aj potom 2 - 3 roky po tom boli im kladené otázky, že prečo sa odsťahovali, alebo že prečo ich vysťahovali, že boli nejakými neplatičmi. V podstate si pletli SBS-károv s policajtmi a pýtali sa, že prečo tam boli policajti a kládli podobné otázky. Svedkyňa uviedla, že pri vysťahovaní sa cítila ako posledná cigánka z L., ktorú vysťahovali a malo to na ňu veľmi negatívny vplyv, pretože nevelmi sa jej chcelo chodiť domov, pretože už v podstate žiaden domov nemala. Túto situáciu dosť dlho spracovávala a pretrváva aj doteraz, keďže vec nie je celkom uzavretá a v tom semestri, keď došlo k predmetnej udalosti sa jej zhoršil aj prospech. V čase vypratávania bola v strese, celá sa triasla a to aj vtedy, keď volala otcovi a keď mu volala tak sa cítila veľmi bezbranná, pretože chlapi nechceli počkať na príchod jej otca, preto si dvere do haly podoprela kreslom, sadla si do tohto kresla, ale pracovníci ju odsunuli aj s týmto kreslom a nechceli počkať na príchod jej otca. Ďalej uviedla, že pán C. sa preukázal listom vlastníctva, ktorý bol založený v euroobale a žiadnu ďalšiu listinu nepreukázal.

24. Na pojednávaní dňa 26.3.2014 bolo premietnuté na požiadanie účastníkov konania, časti DVD, ktoré sa nachádza v súdnom spise na č.l. 86 a to na notebooku právneho zástupcu žalovaného. Podľa vyjadrenia zástupcu žalovaného je celé DVD rozdelené na tri bloky, ktoré dokumentujú vlastne celý priebeh vypratania rodinného domu. Na tomto pojednávaní z prvého bloku bola prehratá časť DVD od 00,00 hod. do 27,30 hod., ktorá pozostáva vlastne z otvorenia brány pracovníkmi SBS za prítomnosti žalovaného, vyvrtania vchodových dverí, rozhovoru žalovaného s dcérou žalobcu. Ďalej bola premietnutá časť z tohto bloku od 41. minúty do 50. minúty a 30. sekundu, kde sa už za účasti žalobcu v 1. rade vysvetľuje predaj tohto rodinného domu žalovanému a prítomným pracovníkom SBS, zaznamenaný bol aj príchod polície, pričom zo strany polície boli zdokumentované doklady totožnosti, došlo k prezretiu dokladov a polícia odišla. K tejto časti videa žalobca uviedol, že jednoznačne vidno, že došlo k násilnému vniknutiu a násilnému deložovaniu celej rodiny z predmetného rodinného domu. K tomuto zástupca žalovaného uviedol, že predtým než došlo k vyprataniu nehnuteľnosti bolo dané oznámenie na mestskú políciu, ako aj na štátnu políciu a na videu vidno, že polícia odišla, pretože nedošlo k rušeniu verejného poriadku a vtedy nemôžu vlastne zasahovať. Na ďalšej tejto časti vlastne žalobca sám uvádza, že sa vysťahuje sám. K tomuto žalobca v 1. rade uviedol, že napriek tejto skutočnosti došlo k vysťahovaniu arogantným spôsobom bez rozhodnutia súdu, bez prítomnosti súdneho exekútora a to násilným vniknutím do rodinného domu žalobcov. Ďalej bola na pojednávaní premietnutá z bloku 1 sekvencia od 1 hod. 2. minúty po 1 hodinu a 3. minúty, z ktorej vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcom a ich rodine hodinu času na zbalenie vecí. Premietnutá bola z prvého bloku sekvencia od 1 hod. a 16 minúty po 1 hodinu a 18. minúty, kde bolo zdokumentované sťahovanie vecí, ktoré už boli vyprázdnené. Z bloku 2 bola premietnutá sekvencia od 52. minúty a 30 sekundy po 56. minúty a 30. sekundu, kde sekvencia zaznamenala vlastne druhý príchod polície, ktorú opätovne privolať žalobca s tým, že polovica domu už bola v tom čase vysťahovaná. Z bloku 3 bola premietnutá sekvencia od 12. do 15. minúty a od 26. do 27. minúty, ktorá sa týka rozhovoru, že nie je potrebné pečatiť dom, že žalobcovia si môžu zvyšok vecí odvieť, k čomu vlastne došlo na druhý deň. Dom zapečatený nebol a žalobcovia si mohli svoje veci vlastne odvieť.

25. Vo svojej záverečnej reči pred vydaním rozhodnutia dňa 28.5.2014 zástupca žalobcov uviedol, že bol vykonaný dôkaz aj prehratím DVD, kde za dôležité považujú prvých 20 minút videa, kde jednoznačne

vidno násilné vniknutie na pozemok, vyvrtanie zámku na vchodových dverách pomocou vŕtačky a násilné vniknutie do rodinného domu. Podľa názoru zástupcu žalobcov neobstojí tvrdenie žalovaného, ktorý sa obhajoval tým, že počas celej deložácie stál v predsieni rodinného domu, žalovaný nielenže vnikol na pozemok, ale násilne vnikol do rodinného domu, prekročil prah dverí a je úplne jedno, v ktorej miestnosti rodinného domu sa zdržiaval. Podstatné je len to, a nahrávka to potvrdzuje, že došlo k porušeniu práva na nedotknuteľnosť obydlia. Na DVD nahrávke je vidno, že sa deložácie zúčastnilo veľké množstvo cudzích ľudí, okrem toho na niektorých sekvenciách počuť smiech týchto ľudí, ktorí vlastne to s najväčšou pravdepodobnosťou brali ako určitú formu zábavy a spestrenia svojho života. Žalobcom bola týmto spôsobená psychická a morálna ujma a bolo zasiahnuté do osobnostných práv. K zvyšným častiam, ktoré prehrával zástupca žalovaného uviedol zástupca žalobcov len toľko, že vecou nijako nesúvisia, nakoľko zobrazovali balenie žalobcov do krabíc dobrovoľne, čo nemení tú skutočnosť, že deložácia bola vykonaná nezákonným a ponižujúcim spôsobom neoprávnenou osobou. Podľa platnej právnej úpravy môže vysťahovanie obyvateľa z domu vykonať jedine exekútor a to na príkaz súdu a v tomto konkrétnom prípade vysťahovanie obyvateľov domu nevykonával žiadny exekútor a chýbal tu príkaz súdu. Žalovaný vykonal deložáciu sám za pomoci príslušníkov SBS-ky a iných osôb, z ktorých ani jedna nebola exekútorom, ktorý by mal príkaz na vysťahovanie. Pretože žalobcovia majú zato, že žalovaný sa svojich práv domáhal nezákonnou deložáciou za prítomnosti cudzích osôb a konal s vedomím svojej neoprávnenosti na takýto postup. Žiadajú, aby súd návrhu v celom rozsahu vyhovel a priznal im náhradu trov konania.

Právny zástupca žalovaného vo svojej záverečnej reči uviedol, že žalovaný pred vypratáním tejto nehnuteľnosti urobil všetko preto, aby vypratanie prebehlo čo najlepšie, čo znamená, že vyzval obyvateľov domu na vypratanie predmetnej nehnuteľnosti v stanovenej lehote, urobil oznámenie voči štátnej a mestskej polícii, že takýto úkon bude vykonaný a nešlo o nejaké protiprávne konanie zo strany odporcu, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že pri vypratávaní domu boli prítomní príslušníci štátnej polície, ktorí ani raz nezastavili vypratanie tejto nehnuteľnosti a nekonštatovali porušenie žiadneho práva. Ďalej zástupca žalovaných poukázal na to, že žalobca uzavrel s pánom L. om kúpnu zmluvu dňa 30.1.2007, z ktorej vyplýva, že kupujúci sa ujme svojich práv dňom podpísania zmluva, teda 30.1.2007 a teda žalobca nijakým spôsobom nemohol byť prekvapený v tom zmysle, že 3.11.2007 bol vyzvaný na vypratanie predmetnej nehnuteľnosti, keď predmetná kúpna zmluva bola podpísaná dňa 30.01.2007. Aj prezretím videa nebol zaznamenaný a uvedený ani jeden okamih, kedy by spôsob vykonávania vypratania tejto nehnuteľnosti bol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov a túto skutočnosť nepotvrdili ani svedkovia v konaní vypočutí, ktorí vlastne ani jeden nebol prítomný osobne pri vypratávaní tejto nehnuteľnosti. Čo sa týka výpovede dcér, tak ich osobnostná ujma nie je predmetom tohto konania a je na škodu rodinných príslušníkov, že žalobca ich neinformoval o predaji rodinného domu. Zástupca žalovaného má zato, že spôsob akým sa žalovaný ujal užívania svojich vlastníckych práv nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov, dôkazom čoho je aj tá skutočnosť, že žalobca nenavrhol žiadneho svedka, ktorý by potvrdil, že spôsob vypratania predmetnej nehnuteľnosti bol spôsobilý zasiahnuť do osobných práv žalobcu. Z dôvodu, že spôsob akým realizoval žalovaný výkon svojho vlastníckeho práva nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov nie sú tu splnené zákonom stanovené podmienky, navrhuje teda zástupca žalovaného, aby súd žalobu zamietol. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že tu nebol exekučný titul tak v prípade, žeby podal žalovaný návrh na vypratanie nehnuteľnosti, určite by to trvalo dlhší časový úsek, keď len toto konanie trvá v podstate 7 rokov a za toto obdobie by mohlo dôjsť ku škode na strane žalovaného. Tak isto si uplatnil trovy konania.

26. Okresný súd V. vo veci rozhodol rozsudkom č. 10C 220/2007 zo dňa 28.5.2014 a zaviazal žalovaného uhradiť žalobcom v prvom a druhom rade sumu 9 958,18 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu žalobcov zamietol. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. 8Co 187/2014 zo dňa 30.3.2015 potvrdil rozsudok Okresného súdu V. v časti povinnosti žalovaného uhradiť žalobcom sumu 6 638,78 eur. Na základe podaného dovolania Najvyšší súd SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 8Co 187/2014-294 zo dňa 30.3.2015 v spojení s dopĺňacím rozsudkom a rozsudkom Okresného súdu V. č. 10C 220/2007-259 zo dňa 28.5.2014. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že nárok žalobcov vznikol v súvislosti s procesom núteného vypratania pre nich už cudzej nehnuteľnosti, po tom, čo nedodrжали svoj príslub (do konca októbra 2007) o dobrovoľnom odovzdaní predmetných nehnuteľností, a obrana žalovaného je zase krytá ústavou zaručeným právom legitímneho očakávania uspokojenia jeho práva na užívanie týchto nehnuteľností. Ide o typickú kolíziu základných práv a slobôd strán sporu, ktorá sa rieši testom proporcionality tak, aby sa neodôvodnene neuprednostnilo právo na ochranu súkromia u žalobcov, pred právom na ochranu vlastníckeho práva a práva na spravodlivý proces u žalovaného tak, ako sa to stalo aj v tomto prípade. Pri prípadnom posudzovaní finančného

odškodnenia, ktorá sa má zaplatiť len v prípade závažného poškodenia osobnostných práv, osobitný význam prislúcha myšlienke prevencie tak, aby sa každému oplátilo dodržiavať právo a nezneužívať ho.

27. Na poslednom pojednávaní právny zástupca žalobcov uviedol, že v žiadnej listine nie je uvedená lehota dvoch mesiacov na vyst'ahovanie, je tam uvedený termín približne v lehote dvoch mesiacov.

28. Právna zástupkyňa žalovaného na záver uviedla, že pokiaľ sa do kolízie dostanú viaceré práva, je potrebné naozaj zvažovať mieru, ktorou došlo do zásahu toho ktorého práva a ktoré bolo viac ohrozené, ale zároveň platí aj to, že porušovanie práva alebo výkon práva alebo zneužívanie práva nemôže byť na ujmu druhej strany. Žalovaný má za to, že žalobcovia vedome nechceli rešpektovať skutočnosť, že už nie sú vlastníci predmetnej nehnuteľnosti. Vedome sa vyhli tomu, aby dobrovoľne odišli z nehnuteľnosti aj napriek tomu, že si sami určili lehotu na vyst'ahovanie. Žalovaný predmetnú nehnuteľnosť kúpil, zobral si na ňu úver, ktorý musel splácať a vyzval žalobcov na vyst'ahovanie z predmetnej nehnuteľnosti. V prípade, ak by súd uvažoval, že došlo k nejakému neúmernému zásahu do práv žalobcov, v tomto prípade nebolo preukázané miera závažnosti a zníženie dôstojnosti v očiach spoluobčanov. Dodržiavanie práva má platiť pre každého, pre žalobcov aj žalovaného a keďže žalobcovia boli prví, ktorí právo porušili, nemôže im prináležať žiadna právna ochrana.

29. Súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka a dospel k nasledovným záverom.

30. Žalobcovia sa podanou žalobou, po čiastočnom späťvzati a rozšírení žaloby domáhali, aby súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcom sumu 300.000,- Sk (9 958,18 eur) s príslušným úrokom z omeškania a nahradiť im trovy konania titulom nemajetkovej ujmy. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca v 1. rade kúpno-predajnou zmluvou zo dňa 30.01.2007 odpredal kupujúcim Ing. Y.ovi L.ovi, H. L.ovej rod. W., Mgr. H. P., Mgr. I. P. rod. S. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX kat. územia V. a to parcelu CKN XXXX zastavaná plocha o výmere 552 m² a rodinný dom č. súp. XXXX postavený na tejto parcele. Dohodnutá kúpna cena bola určená vo výške 3.000.000,- Sk. Zo žaloby, ako aj z predloženého čestného prehlásenia vyplýva, že dňa 30.08.2007 Ing. Y. L., ktorý jednal aj za ostatných kupujúcich uhradil žalobcovi zvyšok kúpnej ceny vo výške 1.979.829,- Sk, čo žalobca potvrdil týmto čestným prehlásením a zároveň v tomto čestnom prehlásení požiadal Ing. L. o poskytnutie lehoty dvoch mesiacov na vyst'ahovanie sa ako aj malo dôjsť k ďalšej dohode ohľadom odpredaja prístavby a garáže v hodnote 300.000,- Sk. Tieto skutočnosti sú uvedené v čestnom prehlásení zo dňa 30.08.2007, ktoré predložili žalobcovia ako listinný dôkaz. Dňa 24.09.2007 obdržal žalobca v 1. rade výzvu na vypratanie priestorov zo dňa 21.09.2007 od žalovaného, v ktorom ho žiadal žalovaný, aby predmetné priestory vypratá v lehote 7 dní od doručenia tejto výzvy. Aj táto skutočnosť bola preukázaná listinným dôkazom a to výzvou zo dňa 21.09.2007, pričom sám žalobca vo svojej žalobe potvrdil, že túto výzvu obdržal 24.09.2007.

31. Žalobca sa bránil tým, že so žalovaným viedol rokovania o spätnom odpredaji predmetnej nehnuteľnosti, avšak žalovaný od neho požadoval sumu 3.428.800,- Sk. Keďže medzi nimi prebiehali ešte rokovania ohľadom spätnej kúpy tejto nehnuteľnosti, mal žalobca zato, že v tomto rodinnom dome naďalej býva so súhlasom žalovaného až do doby keď medzi nimi dôjde k dohode a z toho dôvodu sa z predmetnej nehnuteľnosti nevyst'ahoval. Až dňa 3.11.2007 došlo k vyst'ahovaniu žalobcov z predmetného rodinného domu. Toto vyst'ahovanie, ktoré sa stalo dňa 3.11.2011 malo podľa tvrdenia žalobcov im a ich deťom spôsobiť ťažký psychický šok, z ktorého sa doposiaľ nemôžu spamätať. Došlo v značnej miere k zníženiu ich dôstojnosti a občianskej cti a k zásahu do ich súkromia. Od tej doby vlastne žijú pod neustálym stresom, žijú u brata žalobkyne v druhom rade, čo negatívne vplyva na psychiku žalobcov, ako aj ich dvoch dcér. Takéto vyst'ahovanie negatívnym spôsobom zasiahlo do osobnosti žalobcov a ich rodiny a poškodilo ich občiansku česť, ľudskú dôstojnosť a súkromie a z týchto dôvodov si vlastne žiadali túto nemajetkovú ujmu.

32. Naopak na druhej strane žalovaný uviedol, že žalobcovia sa vôbec nevyjadrili k tomu, z akého dôvodu a na základe akého titulu, ktorý by ich oprávňoval užívať túto nehnuteľnosť v tejto nehnuteľnosti zotrvali. Správne vo svojom návrhu uvádzajú, že žalobca v 1. rade bol vlastníkom sporných nehnuteľností. Podľa názoru žalovaného k udalosti ktorej došlo dňa 3.11.2007, tak si uplatňoval odporca iba výlučné vlastnícke právo a urobil všetko preto, aby nebol porušený zákon a aby nedošlo k vzniku škody na strane žalobcov, ale zároveň aby si zabezpečil výkon svojho vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Celý priebeh vyst'ahovania žalobcov bol natočený na video a uskutočnil sa za prítomnosti asi 15 ľudí. Celý priebeh

vyst'ahovania a skutočnosť, že pri vyst'ahovaní nedošlo k žiadnemu závažnému incidentu potvrdili aj svedkovia K. X., J. W. a Ing. L. V., ktorí zhodne uviedli, že sú v priateľskom pomere so žalovaným a zhodne uviedli, že pomáhali pri vyst'ahovaní žalobcov z predmetného rodinného domu. Taktiež rovnako vypovedali v tej časti, že na zvonenie a klopánie dom nikto neotváral, preto došlo k rozvrtaniu zámkov. K vyst'ahovaniu došlo tým spôsobom, že žalobcovia s dcérami si balili svoje osobné veci, ako šperky, ošatenie, pričom väčšie kusy nábytku nakladali pracovníci na H. a odvážali ich na sídlisko 1. mája do bytu žalobcov alebo do nemenovanej dediny k matke p. X. alebo p. X.. Všetci traja svedkovia potvrdili, že vyst'ahovanie prebehlo úplne v norme, nedošlo k žiadnym fyzickým potýčkam a ani dvakrát privolaná polícia nejaké spory medzi stranami sporu neriešila.

33. Žalobcovia svoj nárok opierali aj o odôvodnenie rozsudku Okresného súdu V. 5C 134/2008 zo da 12.03.2009, kde v tomto odôvodnení sa konštatuje, že konanie žalovaného alebo deložáčia zo strany žalovaného bola nezákonná a v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade takéto súdne rozhodnutie môže slúžiť súdu iba ako listinný dôkaz a súd nie je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil sudca v tomto konkrétnom konaní.

34. Žalobcovia tvrdia, že deložáciou dňa 03.11.2007 došlo k zásahu do ich osobnostných práv. V priebehu konania boli vypočuté aj obe dcéry žalobcov v 1. a 2. rade, najmä dcéra Z., ktorá vlastne v čase keď došlo k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti bola sama v rodinnom dome, ktorá vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že sa zobudila na to, že bol vyvítaný zámok, pričom pracovníci, ktorí tam boli s pánom C. nerešpektovali jej žiadosť, aby prestali s vypratávaním nehnuteľnosti do času kým zavolá otca a mamu a napriek tomu vo vypratávaní predmetnej nehnuteľnosti naďalej pokračovali. Svedkyňa vlastne uviedla vo svojej výpovedi, že v tom čase bola v strese, určite sa celá triasla a v podstate táto situácia sa prejavila na nej aj v tom, že po vyst'ahovaní z tohto rodinného domu sa väčšinou zdržiavala na priváte, keďže navštevovala v tom čase vysokú školu. Domov do V.ho chodila málo a tak isto v semestri, keď došlo k vyst'ahovaniu z tejto nehnuteľnosti sa jej zhoršil prospech. Sama dúfala, že počas tohto vyst'ahovania dôjde k vyriešeniu situácie, ale nakoniec bola nútená dobrovoľne v podstate si vypratať svoju izbu, pokiaľ nechcela, aby došlo k poškodeniu vecí. Taktiež potvrdila, že ešte 2-3 roky sa jej pýtali príbuzní, známi cez telefón a cez facebook, prečo boli z rodinného domu vyst'ahovaní, či kvôli tomu, že boli neplatičmi. Svedkyňa uviedla, že sa cítila ako posledná cigánka z L. a vlastne týmto vyst'ahovaním prišla o domov.

35. Aj dcéra žalobcov a to H. potvrdila, že aj keď v čase keď pracovníci SBS-ky spolu so žalovaným prišli do rodinného domu nebola doma. Bola doma počas celého vyst'ahovania a potvrdila, že sami si vlastne balili všetky veci do krabíc, pretože pracovníci žalovaného zaobchádzali s týmito vecami dosť nešetrne. V tom čase bola študentkou 1. ročníka gymnázia, vlastne chodila v blízkosti rodinného domu do školy, mala tam veľa susedov, známych, ktorí ich poznali a všetci sa jej vypytovali z akého dôvodu už v tomto dome nebyvajú, prečo sa vyst'ahovali, či tento dom predali a kde momentálne bývajú.

36. Na základe vykonaného dokazovania má súd zato, že spôsob, aký zvolil žalovaný na to, aby sa ujal užívania svojich vlastníckych práv k predmetnému rodinnému domu bol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcov v 1. a 2. rade. Súd sa v tejto súvislosti opiera aj o odôvodnenie rozsudku Okresného súdu V. 5C 134/2008 zo dňa 12.3.2009, kde sa v tomto odôvodnení konštatuje, že konanie žalovaného, alebo deložáčia zo strany žalovaného bola nezákonná a v rozpore s dobrými mravmi. Súd sa stotožňuje s odôvodnením tohto rozsudku s tým, že odporca vykonal vyst'ahovanie žalobcov bez platného súdneho rozhodnutia a bez prítomnosti súdneho exekútora a teda podľa názoru súdu išlo v tomto prípade o deložáciu nezákonnú. Tvrdenie zástupcu žalovaného o tom, že pokiaľ by postupoval žalovaný v súlade s platným právnym postupom a cestou súdu, vec by mohla trvať niekoľko rokov a mohlo by dôjsť k poškodeniu resp. ku škode na strane žalovaného však neobstojí, pretože takéto tvrdenie nemôže byť na ujmu žalobcov v 1. a 2. rade a nemôže slúžiť na svojpomocné vyst'ahovanie žalobcov v 1. a 2. rade z predmetného rodinného domu. Vlastnícke právo žalovaného nebolo nijakým spôsobom ohrozené. Súd má zato, že už iba samotný spôsob vyst'ahovania žalobcov 1. a 2. rade bol spôsobilý zasiahnuť do ich osobnostných práv, čo potvrdzujú vlastne aj časti premietnutého videa, kedy v prvej časti prvých 20 minút jednoznačne bolo natočené, že žalovaný sa dostal do rodinného domu žalobcov v 1. a 2. rade tým, že vyvítal zámok na vchodových dverách a teda vnikol do tohto predmetného rodinného domu násilne, napriek skutočnosti, že doma bola dcéra žalobcov v 1. a 2. rade Z., ktorej spôsob vniknutia do rodinného domu spôsobil tak isto šok. Súd sa stotožňuje s právnym názorom zástupcu žalobcov 1. a 2. rade, že v danom prípade sa stretli dve práva a to vlastnícke právo žalovaného a právo na obydlie žalobcov v 1. a 2. rade ako aj právo na ich súkromný a rodinný život, pričom podľa článku 21 Ústavy

SR je obydlie nedotknuteľné. V danom prípade došlo k stretu dvoch práv a to práva žalobcov v 1. a 2. rade na obydlie a právo žalovaného na majetok. Ide o dve samostatné práva, ktoré môžu byť síce predmetom spoločného uplatnenia, ale aj samostatného poskytovania ochrany bez ohľadu na to ako spolu súvisia. V danom prípade súd má zato, že spôsob, ktorý zvolil odporca na vystaňovanie žalobcov v 1. a 2. rade bol spôsobilý spôsobiť psychickú a morálnu ujmu a bol v rozpore s dobrými mravmi a išlo o zásah neoprávnený.

37. Podľa čl. 19, ods. 1, 2 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

38. Podľa čl. 21, ods. 1 Ústavy SR obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň v stúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

39. Podľa čl. 20, ods. 1, 3 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore správnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

40. Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

41. Žalovaný sa vlastníkom predmetných nehnuteľností stal cca dva mesiace pred vystaňovaním žalobcom. Súd má za to, že v čase keď došlo k vystaňovaniu nehrozila žalovanému na jeho majetku žiadna škoda, pretože žalobcovia v prvom a druhom rade predmetnú nehnuteľnosť užívali ako vlastnú a riadne sa o ňu starali. Žalovaný nevyžil zákonom dané práva na podanie žaloby na vypratanie nehnuteľnosti. Práve takýto krok by mohol byť podnetom pre žalobcov, aby predmetnú nehnuteľnosť opustili. Súd má za to, že v danom prípade nedošlo k nedôvodnému uprednostneniu práva na ochranu súkromia u žalobcov pred právom na ochranu vlastníckeho práva u žalovaného. Ako bolo vyššie uvedené vlastnícke práva žalovaného nebolo v čase vypratania nehnuteľnosti nijakým spôsobom ohrozené a u žalovaného boli nevyužitú zákonné možnosti, ako sa dopracovať k vyprataniu jeho vlastníctva. Naopak spôsob, akým došlo k vystaňovaniu žalovaných z predmetnej nehnuteľnosti bol spôsobilý zasiahnuť do ich osobnostných práv.

Z vykonaného dokazovania a z výpovedí svedkov, ktorí boli v konaní vypočutí vyplýva, že žalobcovia v 1. a 2. rade v mieste svojho predchádzajúceho bydliska, v mieste kde sa nachádza predmetný rodinný dom žili dlhodobo, predtým tam žili ich rodičia, udržiavali dobré susedské vzťahy, všetci ich v okolí poznali, nielen najbližší susedia, ale aj susedia cez ulicu a vlastne to čo sa dialo v čase vystaňovania určite neuniklo pozornosti susedov a vyvolávalo ďalšie otázky, z akého dôvodu sa žalobcovia tak zrazu rozhodli z predmetného domu vystaňovať a ešte za prítomnosti SBS-károv, ktorých si viacerí pomýlili v podstate s políciou. Tým vlastne došlo aj k spochybneniu dobrého mena žalobcov v 1. a 2. rade medzi susedmi a známymi žalobcov v 1. a 2. rade, čo vlastne potvrdili aj v konaní vypočutí svedkovia, ktorí boli vystavení otázkam zo strany známych, resp. sa pýtali žalobcov z akého dôvodu došlo k vystaňovaniu ich z rodinného domu.

42. Takéto vystaňovanie z rodinného domu podľa výsluchu svedkov a to dcér žalobcov v 1. a 2. rade H. a Z., malo negatívny dopad aj na vzájomné rodinné vzťahy medzi rodičmi a deťmi a v podstate podľa vyjadrenia dcéry Z., táto po vystaňovaní z rodinného domu akoby prišla o domov a do miesta bydliska svojich rodičov na sídlisko L. U. chodila čo najmenej.

43. Na základe vyššie uvedených skutočností súd má zato, že konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostnej sféry žalobcov v 1. a 2. rade. V danom prípade tak isto má súd zato, že morálne zadostučinenie sa javí v tomto prípade nepostačujúcim a to najmä z dôvodu, že k predmetnému vystaňovaniu žalobcov v 1. a 2. rade z rodinného domu došlo nezákonným spôsobom a taktiež podľa názoru súdu je morálna satisfakcia nepostačujúca aj na spôsob akým došlo k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti. Bolo jednoznačne preukázané, že došlo k vyvrtaniu zámku na vchodových dverách rodinného domu a to v čase keď bola prítomná doma dcéra žalobcov v 1. a 2. rade Z., pričom žalobcovia v 1. a 2. rade sa v tom čase doma nenachádzali, mali vlastne svoj vlastný program a do rodinného domu sa dostavili až potom, čo im dcéra Z. zavolala a následne sa snažili nejakým spôsobom túto situáciu vyriešiť.

Preto sa súdu javí byť morálne zadosťučinenie v tomto prípade nepostačuje najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti došlo bez prítomnosti exekútora, bez náležitého rozhodnutia súdu a k vniknutiu do rodinného domu došlo násilným spôsobom. Súd teda priznal žalobcom v 1. a 2. rade finančné zadosťučinenie vo výške akú pôvodne požadovali, teda vo výške 200.000,- Sk čo predstavuje sumu 6 637,78 eur. Požadované finančné zadosťučinenie žalobcov v 1. a 2. rade sa súdu javí ako primerané s prihliadnutím na to, že podľa názoru súdu došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1. a 2. rade a tak isto súd prihliadol aj na okolnosti za akých došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1. a 2. rade a to tým ako už bolo vyššie uvedené, že k vysťahovaniu rodinného domu žalobcov v 1. a 2. rade došlo bez súdneho rozhodnutia, bez prítomnosti súdneho exekútora a došlo násilným vniknutím do rodinného domu, tým, že zámok bol vyvŕtaný, čo dosvedčujú jednak dcéra Z. ako svedkyňa a jednak je to zrejmé aj z premietnutého videa, ktoré bolo premietnuté na pojednávaní, pričom na druhej strane vlastnícke právo žalovaného nebolo nijakým spôsobom ohrozené a teda nič neodôvodňovalo žalovaného, aby si svoje vlastnícke právo uplatnil svojpomocou. Súd teda zaviazal žalovaného, aby uhradil žalobcom v 1. a 2. rade sumu 6 637,78 eur titulom finančného zadosťučinenia a to v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu žalobcov zamietol a to z dôvodu, že k zvýšeniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy došlo po čiastočnom späťvzátí žaloby o náhradu škody a zvýšenie nemajetkovej ujmy zo sumy 200 000.- Sk na sumu 300 000.- Sk bez náležitého odôvodnenia sa môže javiť ako kompenzácia náhrady.

44. Žalobcovia v 1. a 2. rade si zároveň uplatnili úroky z omeškania vo výške 8 % odo dňa doručenia návrhu, teda od 15.12.2007 do zaplatenia. Súd úrok z omeškania žalobcom v 1. a 2. rade nepriznal, pretože dlžník sa až do rozhodnutia súdu s plnením do omeškania nedostal, pretože až rozhodnutím súdu sa odporca dozvedel o tom, komu a v akej výške má plniť. Preto súd v časti úroku z omeškania návrh žalobcov v 1. a 2. rade zamietol.

45. L.1a § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Ak mala strana vo veci úspech len čiastočne, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

46. L.1a § 259 Civilného sporového poriadku ak pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s výdavkami inej osoby, má táto osoba tie isté práva a povinnosti pri ich uplatnení ako svedok.

47. L.1a § 262, ods. 1,2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 4 Cdo 8/2020 zo dňa 24.6.2020 vyplýva povinnosť okresného súdu rozhodnúť aj o náhrade dovolacieho konania ako aj o náhrade trov pôvodného konania v zmysle ustanovení § 453, ods. 1,3 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262, ods. 1 Civilného sporového poriadku.

50. Uznesením Okresného súdu V. č. 10C 220/2007 zo dňa 13.6.2013 bola svedkyniam H. X. priznaná náhrada cestovných výdavkov vo výške 37,48 eur, ktorá bola menovanej vyplatená zo štátnych prostriedkov. Uznesením Okresného súdu V. č. 10C 220/2007 zo dňa 4.12.2013 bola svedkyni Z. X. priznaná náhrada cestovných výdavkov ako svedočné vo výške 56,65 eur, ktorá jej bola vyplatená zo štátnych prostriedkov. Uznesením Okresného súdu V. č. 10C 220/2007 zo dňa 5.2.2014 bolo svedkyni Z. X. priznané svedočné vo výške cestovných výdavkov vo výške 56,65 eur, ktorá bola vyplatená menovanej zo štátnych prostriedkov. Celkovo bolo na svedočnom zo štátnych prostriedkov vyplatená suma 150,78 eur.

Súd na úhradu týchto nákladov zaviazal strany sporu podľa pomeru ich úspechu v konaní, resp. ich neúspechu. Úspech žalobcov bol v rozsahu 66,66% (6 637,78 : 9 958,18 x 100) a úspech žalovaného bol v rozsahu 33,34% (100-66,66). Náklady vznikli Slovenskej republike uhradením svedočného. Súd preto zaviazal žalovaných na úhradu týchto nákladov v rozsahu 33,34% a žalovaného v rozsahu 66,66%.

51. Ako bolo vyššie uvedené žalobcovia boli v konaní úspešní a ich úspech predstavoval 66,66 %, úspech žalovaného predstavoval 33,34% . Rozdiel predstavuje 33,32%. Súd preto priznal žalobcov v prvom a druhom rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 33,32%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté pro právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

52. Žalovaný v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

53. Odvolateľ v podanom odvolaní ďalej uviedol, že napadnutému rozsudku predchádzalo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „NS SR“) zo dňa 24.06.2020, sp. zn. 4 Cdo 8/2020, ktorým NS SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 8Co 187/2014-294 z 30. marca 2015 v spojení s doplnčiacim rozsudkom a rozsudkom Okresného súdu V. z 28. mája 2014 č. k. 10C 20/2007-259 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

54. Okrem iného NS SR v odôvodnení tohto uznesenia (na strane 6 bod 14 odôvodnenia) uviedol, že „Ide o typickú kolíziu základných práv a slobôd strán sporu, ktorá sa rieši testom proporcionality tak, aby sa neodôvodnene neuprednostnilo právo na ochranu súkromia (žalobcov), pred právom na ochranu vlastníckeho práva a práva na spravodlivý proces u žalovaného tak, ako sa to stalo aj v tomto prípade. Pretože z hľadiska ústavnosti a zákonnosti odôvodnenia napadnutých rozhodnutí nižších súdov nemôžu obstať, nezostalo najvyššiemu súdu než uzavrieť, že tieto súdy porušili zákaz svojvôle a pravidiel fair procesu, keď nerešpektovali ochranu vlastníckeho práva a právo na spravodlivý proces u žalovaného, resp. sa k týmto ústavným právam vôbec argumentačne nevymedzili.“

55. Zároveň NS SR v odôvodnení tohto uznesenia (na strane 7 bod 15 odôvodnenia) uviedol, že „... opätovne posúdi vyššie uvedený konflikt medzi základnými právami strán sporu testom proporcionality, v jeho troch krokoch a to, či návrh žalobcov bol odôvodnený, či sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa, založený na naliehavej osobnej potrebe“ a ďalej uviedol (na strane 7 bod 16 odôvodnenia), že „Pri prípadnom posudzovaní finančného odškodnenia, ktoré sa má zaplatiť len v prípade závažného poškodenia osobnostných práv (jeho výšku tiež treba odôvodniť), osobitný význam prislúcha myšlienke prevencie tak, aby sa každému oplátilo dodržiavať právo a nezneužívať ho.“

56. Z rozhodnutia NS SR vyplýva, že predchádzajúce rozhodnutia súdov nižšej inštancie podľa jeho názoru sa nedostatočným spôsobom zaoberali kolíziou základných práv a slobôd strán sporu, ktorý mal byť riešený a podrobený testu proporcionality, pričom NS SR v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazoval aj na niektoré skutkové okolnosti významné v danej veci práve v súvislosti s kolíziou týchto základných práv a slobôd (na strane 6 bod 13 odôvodnenia), na ktoré nebolo prihliadnuté v kontexte tvrdeného porušenia práv žalobcov zo strany žalovaného.

57. Pretože napadnutý rozsudok síce obsahuje a cituje ustanovenia čl. 19, 20 a 21 Ústavy Slovenskej republiky, ale v samotnom odôvodnení opäť absentuje akékoľvek hodnoverné vyhodnotenie testu proporcionality, resp. jeho vykonanie v troch bodoch tak, ako to uložil v rozhodnutí NS SR. Dokonca nie je možné z odôvodnenia napadnutého Rozsudku zistiť, či nárok uplatnený žalobcami žalobou má byť odvodený z porušenia ústavného práva garantovaného v čl. 19 (právo na ľudskú dôstojnosť) Ústavy SR alebo z porušenia ich práva na nedotknuteľnosť obydlia garantovaného v čl. 21 Ústavy SR. Odôvodnenie Rozsudku je zamerané najmä na to, že došlo k porušeniu práv v čl. 21 Ústavy SR (nedotknuteľnosť obydlia), ale následne súd odvodzuje uplatňovaný nárok žalobcov z čl. 20 Ústavy SR v spojení s § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorý nie je nedostatočne odôvodnený, pri tomto odvedení je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné a tento záver je aj nepresvedčivý.

58. Nakoľko súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s rozhodnutím NS SR, nevykonával test proporcionality vyžadovaným spôsobom, náležite nevysvetlil porušením ktorého práva malo dôjsť k odvodeniu nároku žalobcov na priznanie nemajetkovej ujmy a vôbec neodôvodnil priznanú výšku nemajetkovej ujmy tak ako to bolo uložené NS SR, ktorý zdôraznil nevyhnutnosť preukázania závažnosti poškodenia osobnostných práv, máme za to, že došlo k porušeniu ustanovenia § 455 CSP.

59. V priebehu dlhého súdneho konania bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovia v deň 03.11.2007, kedy došlo k namietanému údadnému zásahu do ich práv, užívali predmetné nehnuteľnosti bez právneho

dôvodu, pretože vlastníkom týchto nehnuteľností bol žalovaný. Samotný žalobca v 1. rade si sám určil ešte v mesiaci august 2007 v čestnom prehlásení, že sa dobrovoľne vysťahuje do dvoch mesiacov. Teda žalobcovia vedeli, že užívajú cudziu nehnuteľnosť a vedeli, že sa majú vysťahovať do konca októbra 2007.

60. V priebehu konania bolo tiež preukázané, že dňa 03.11.2007 sa uskutočnilo vysťahovanie, pričom ani polícia, ktorá bola privolaná na miesto, nenamietala takémuto postupu. Celý priebeh bol riadne zdokumentovaný, ku škodám na majetku žalobcov nedošlo. Zároveň však nebolo ani výsluchom svedkov navrhovaných zo strany žalobcov preukázané, že by týmto postupom utrpelo dobré meno žalobcov, alebo došlo k závažnému zníženiu ich dôstojnosti v očiach spoluobčanov, čo by mohlo založiť nárok na priznanie aj finančného zadosťučinenia.

61. V neposlednom rade poukazujeme na skutočnosť, že pri začatí vysťahovania sa ani žalobcovia nenachádzali v rodinnom dome, preto jedinou osobu, ktorá mohla byť skutočne zaskočenou z tohto vysťahovania, bola ich dcéra Z., ktorá sa v tom čase v rodinnom dome nachádzala, ktorá však nie je žalobcom v tomto konaní. Zároveň je veľmi zarážajúce, ak žalobca v 1. rade sám priznáva, že o predaji domu nepovedal ani svojej blízkej rodine, teda aj toto jeho konanie svedčí o tom, že nemal úmysel opustiť nehnuteľnosti, ktoré predal a ktoré užíval neoprávnene.

62. Na tieto okolnosti súd prvej inštancie neprihliadal, resp. ich nevyhodnotil správne a zľahčoval ich, pričom máme za to, že práve tieto okolnosti by mali byť zohľadňované pri teste proporcionality.

63. Súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza, že vlastnícke právo žalovaného nebolo nijakým spôsobom ohrozené. S týmto nie je možné súhlasiť, pretože toto konštatovanie súdu v kontexte § 123 Občianskeho zákonníka neobstojí. Súd prvej inštancie pri „porovnávaní“ ústavných práv žalobcov na obydlie a práva žalovaného na majetok vôbec nezohľadnil, že v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka je vlastníkom v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Teda tým, že žalobcovia užívali nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu bez právneho titulu, porušovali jeho vlastnícke právo, obmedzovali ho vo výkone jeho vlastníckeho práva a toto právo ohrozovali. Zároveň v tejto súvislosti súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na skutočnosť, že práve v súvislosti s nadobudnutím tejto nehnuteľnosti vznikla žalovanému povinnosť hradiť úver, ktorý mu bol poskytnutý na jeho zakúpenie. Aj táto skutočnosť mala byť posudzovaná minimálne pri teste proporcionality, čo však súd prvej inštancie neurobil.

64. Tým, že súd prvej inštancie neposúdil konflikt medzi základnými právami strán sporu tak ako uložil NS SR a nepodrobil ho testu proporcionality a v rozhodnutí absentuje výsledok tohto vykonaného testu, žalovaný má za to, že nie je možné konštatovať, že z jeho strany došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Súd prvej inštancie nedostatočne určil, resp. ani presne neurčil, do zásahu ktorých konkrétnych osobnostných práv žalobcov malo byť zasiahnuté.

65. Pretože priznanie finančného odškodnenia má byť len v prípade, ak sa preukáže, že došlo k závažnému poškodeniu osobnostných práv, máme za to, že v danom prípade sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal aj s otázkou, či bolo v konaní preukázané tak závažné poškodenie osobnostných práv žalobcov, ktoré by skutočne zakladalo právo na priznanie finančného odškodnenia. Máme za to, že takéto závažné poškodenie nebolo preukázané a nemá oporu v žiadnom vykonanom dôkaze. Ak súd dospel k inému záveru, tento jeho záver sa však v odôvodnení Rozsudku nenachádza a z odôvodnenia Rozsudku nie je možné zistiť, v čom videl súd prvej inštancie preukázanie tak závažného poškodenia osobnostných práv žalobcov a ktoré dôkazy o tomto závažnom porušení považoval svedčia.

66. V neposlednom rade máme za to, že pri určovaní toho, či došlo k zásahu do osobnostných práv poškodených, určenia miery a závažnosti zásahu a následného určenia spôsobu a formy zadosťučinenia je vždy potrebné prihliadať aj na to, či výkon práv „poškodených“ bol v súlade so zákonom a či priznaným napr. finančného zadosťučinenia nebudú „odmenení“ aj v prípade, ak sami neboli v práve. V danom prípade žalobcovia užívali nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, sám žalobca v 1. rade si určil termín do ktorého opustia s rodinou nehnuteľnosť, ako sa však preukázalo počas konania, nemal úmysel sa dobrovoľne z nehnuteľností vysťahovať, pretože o tom, že nehnuteľnosti predal nepovedal ani svojej blízkej rodine. V tomto kontexte poukazujeme opäť na vyslovený názor NS SR (str. 7 bod 16 odôvodnenia uznesenia), ktorý poukázal na potrebu prevencie tak, aby sa každému (teda aj žalobcom) oplátilo

dodržiavať právo (ak predávajúci predá nehnuteľnosť, tak ju má aj odovzdať kupujúcemu v dohodnutom čase) a nezneužívať ho (ak naďalej býval v nehnuteľnosti bez právneho dôvodu s úmyslom v tom pokračovať a pod). Aj tento názor NS SR nebol akceptovaný a práve naopak, žalobcovia, ktorí užívali nehnuteľnosť bez právneho dôvodu, ktorí sa neplánovali vystáhnovať a dokonca o predaji nehnuteľnosti pred svojimi deťmi mlčali, sú týmto rozhodnutím „odmenení“ a preto sa javí, že nerešpektovať vlastnícke právo žalovaného sa im „oplatilo“, čo je nemožné byť s princípom spravodlivosti.

67. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že odvolacie dôvody, tak ako ich vymedzuje žalovaný, nie sú dané. Jeho odvolanie je v podstate súhrnom vyjadrení prednesených počas konania. S argumentami žalovaného sa okresný súd dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd podrobne, jasne a výstižne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Hodnotenie dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, rovnako aj právne posúdenie veci zo strany súdu sú správne.

68. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného je opodstatnené.

69. Odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí, ktoré bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR 4Cdo 8/2020 zo dňa 24.06.2020 vo vzťahu k základu uplatňovaného nároku žalobcami zaujal jednoznačné stanovisko, podľa ktorého preukázaný nezákonné deložovanie žalobcov žalovaným spôsobilo žalobcom ťažký psychický šok. Tento spôsob, ktorý zvolil žalovaný na vystáhnovanie žalobcov a ktorý bol v konaní preukázaný, bol podľa názoru tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu spôsobilý žalobcom spôsobiť psychickú a morálnu ujmu tvrdenú žalobcami.

70. Základ nároku bol tak podľa názoru odvolacieho súdu daný, a preto bolo možné pristúpiť k posúdeniu jeho výšky.

71. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa však vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 24. júna 2020 sp. zn. 4Cdo 8/2020 s takto ustáleným základnom uplatneného nároku súdom prvej inštancie a odvolacím súdom nestotožnil.

72. L.ľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje argumentačné vymedzenie sa k ústavným právam žalovaného na ochranu vlastníckeho práva a práva na spravodlivý proces, čím súdy porušili zákaz svojvôle a pravidla fair procesu.

73. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí ďalej vysvetlil, že - Nárok žalobcov tak vznikol v súvislosti s procesom núteného vypratania pre nich už cudzej nehnuteľnosti, po tom, čo nedodržali svoj príslub (do konca októbra 2007) o dobrovoľnom odovzdaní predmetných nehnuteľností a obrana žalovaného je zase krytá ústavou zaručeným právom legitímneho očakávania uspokojenia jeho práva na užívanie týchto nehnuteľností. Ide o typickú kolíziu základných práv a slobôd strán sporu, ktorá sa rieši testom proporcionality tak, aby sa neodôvodnenie neuprednostnilo právo na ochranu súkromia (u žalobcov), pred právom na ochranu vlastníckeho práva a práva na spravodlivý proces u žalovaného tak, ako sa to stalo aj v tomto prípade. Ak súd prvej inštancie a odvolací súd za právne významnú pre posúdenie opodstatnenosti základu uplatňovaného nároku považovali v tejto veci súvislosť medzi nezákonným deložovaním a zásahom do súkromia žalobcov a zníženiu ich dôstojnosti a občianskej cti, Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil súdom nižších stupňov realizovať postup iný z dôvodu „aby sa neodôvodnene neuprednostnilo právo na ochranu súkromia (u žalobcov) pred právom na ochranu vlastníckeho práva a práva na spravodlivý proces tak, ako sa to stalo aj v tomto prípade“. Test proporcionality má dať odpoveď na tri kroky a to, či návrh žalobcov bol odôvodnený, či sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa, založený na naliehavej osobnej potrebe.

74. Ak sa podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri prejednávaní tejto veci rozhodnutiami súdov nižších stupňov uprednostnilo („čo sa stalo“) právo na ochranu súkromia (u žalobcov) pred právom na ochranu vlastníckeho práva žalovaného, potom z uvedeného treba vyvodit' záver, že výsledok testu proporcionality nevyznieva v prospech žalobcov, ani žalovaného.

75. Za tohto stavu nemožno kladne odpovedať na otázky testu proporcionality v jeho troch krokoch, ako ho formuloval a uložil vykonať Najvyšší súd Slovenskej republiky súdom nižších stupňov.

76. Základ uplatneného nároku v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto nemožno považovať za dôvodný.

77. Súd prvej inštancie sa však právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neriadil, zotrval na doterajšom právnym názore, tak svojom, ako aj vyslovenom odvolacím súdom, čím porušil ustanovenie § 455 C.s.p.

78. Odvolací súd preto viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zmenil rozsudok, s výnimkou výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti a v časti úroku z omeškania zamietol tak, že v jeho vyhovujúcom výroku žalobu zamietla. Žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu. Priznal Slovenskej republike nárok na náhradu svedočného proti žalobcom v plnom rozsahu.

79. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 37. a 39. napadnutého rozsudku neprešli testom proporcionality uloženým Najvyšším súdom Slovenskej republiky a tak nárok žalobcov žalobou uplatnený vyznieva nedôvodne. Neboli tak splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka.

80. Zároveň v tomto konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu podľa ust. § 453, § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

81. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).